

เราเกิดมาช้านานจนคร้านนับ
ยังชอบกลับคิดไปวัยหอมหวาน
ไม่รู้โลกโศกเศร้าปวดร้าวมาน
เห็นเพียงม่านฟ้าทองผ่องใสก็
พันพิภพจบแดนแมนัสนวรรค์
แต้มสีสันเสกสร้างต่างต่างสี
ภุมรินบินว่อนฟอนมาลี
ล้วนเป็นที่ต้องตาน่าสนใจ

เราเฟลิดเฟลนศึกษาหาความรู้
เริ่มมีผู้เป็นเหมือนเพื่อนรักใคร่
จนเติบโตแตกต่างเห็นห่างไป
มีคนใหม่มาแทนไม่แน่นเดิม

โลกวิวัฒน์พัฒนาเร่งหน้ารู้ด
มีมีจุดยุติไว้ได้แต่เสริม
คนจึงใจไม่ต่ำเหมือนซ้ำเดิม
พากันเหิมเกริมกระเจิงเริงโลกีย์

เราหดหู่หัวใจที่ได้เห็น
มีอาจเป็นไปเหมือนเพื่อนพ้องที่
มีวเขลายึดมั่นซื่อซ้าดีอดีต
ไม่คิดที่จะผูกจิต ปลุกมิตรตน
เหมือนกำพวงกันกลางเกินห่างเหิน
และบังเอิญมีกำพวงทุกแห่งหน
เราเจียบเหงาม้างว่างกลางหมู่ชน
ล้วนแต่คนที่ไม่รู้ใจเรา.

คุณไม่เข้าใจ
ดิพร้อม ไชยวงศ์เกียรติ